

РЕШЕНИЕ

№ 7856

гр. София, 18.12.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 25.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Михайлова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4472** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Г. К. А. срещу Решение № Ж-395/2016г. от 27.03.2017г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, в частта с която на основание чл.38, ал.2 ЗЗЛД е отхвърлена като неоснователна подадената от него жалба срещу кмета на Район „А.“ при [община].

Жалбоподателят оспорва решението на КЗЛД, като постановено при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Частта от решението на комисията, с която комисията не кредитира свидетелските показания се приема за немотивирано, като липсата на мотиви е довело до необоснованост на решението в тази част. Посочва се, че разпространението на лични данни на таблото за публични съобщения от страна на кмета на район „А.“, [община] безспорно е действие по обработване на лични данни, което е извършено в нарушение на разпоредбата на чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД. Личните данни на жалбоподателя и съпругата му са били обработени и разпространени без да е спазено изискването на закона данните да се редуцират така, че да не идентифицират пряко лицето, за което се отнасят. Посочва се, в нарушение на чл. 171 от АПК комисията не е установила, дали в посочените констативни актове изложени на таблото са били заличени личните данни на жалбоподателя, по какъв начин и с какви средства. Иска се отмяна на решението на КЗЛД и връщане на преписката на органа за ново произнасяне с указания, съобразно направените в жалбата възражения.

Претендират се направените по делото разноски

Ответникът, Комисия за защита на личните данни, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Твърди, че оспореният ИАА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалния и процесуален закон, както и че твърденията на жалбоподателя са недоказани. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна - кмета на Район „А.“ не се представлява в съдебно заседание. В писмен отговор по жалбата мотивира доводи за нейната неоснователност като моли да бъде отхвърлена. Поддържа, че поставените на таблото за съобщения в сградата на район „А.“ два констативни акта са били със заличени лични данни . Претендира присъждането на направените по производството разноски.

Заинтересованата страна кмет на [фирма] не се представлява в съдебно заседание.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призован, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № Ж-395/17.09.2016 г. на Г. К. А. за това, че личните му данни – три имена, ЕГН и адрес, съдържащи се в Констативен акт №4 от 26.02.2016г. и Констативен акт №5 от 26.02.2016г., са разпространени на табло за публични съобщения в сградата на кметство на район „А.“, както и че с писма рег.№ У. от 01.04.2016г. и рег.№ У. от 01.04.2016г. и приложени към тях Заповед № КС-16 от 09.03.2016г. и Заповед №КС-17 от 01.04.2016г., съдържащи личните данни на А. и съпругата му са изпратени на частна фирма [фирма], [населено място].

Към жалбата са приложени Констативен акт №4 от 26.02.2016г. и Констативен акт №5 от 26.02.2016г., Констативен протокол от 26.02.2016г., Констативен протокол от 02.03.2016г., Констативен протокол от 26.02.2016г., Констативен протокол от 16.03.2016г., Писмо рег.№ У. от 01.04.2016г. и Заповед № КС-16 от 09.03.2016г., Писмо рег.№ У. от 01.04.2016г. и Заповед №КС-17 от 01.04.2016г.

Във връзка с така подадената жалба с писмо изх. № П-7896/27.10.2016 г., на основание чл. 36 от АПК, на кмета на район „А.“ е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да предостави относими доказателства. В определения от административния орган срок със становище вх. № С-901/14.11.2016 г. кмета на район „А.“ е посочил, че срещу жалбоподателя са образувани две административни производства- по реда на чл. 57а от ЗУТ и по реда на чл. 255а от ЗУТ. Актовете са съставени в присъствието на А. на 26.02.2016г., като същият се е запознал с тяхното съдържание, но е отказал да ги подпише. В тази връзка, на таблото за съобщения в сградата на район „А.“ са поставени копия на Констативен акт №4/26.02.2016г. и Констативен акт №5/26.02.2016г., със заличени в тях лични данни, съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т.5 от ЗЗЛД. Посочва се също, че районната администрация не е изпращала на [фирма] , оригинални екземпляри или копия на Заповед № КС-16 от 09.03.2016г. и Заповед №КС-17 от 01.04.2016г., съдържащи лични данни на Г. А. и съпругата му В. А.. Към становището са приложени копие на Заповед № 4794/25.11.2015г. на Кмета на [община], копие на

Констативен акт № 4/26.02.2016г. и Констативен акт № 5/26.02.2016г. със заличени лични данни.

На свое заседание, проведено на 11.01.2017 г., КЗЛД е взела решение, че подадената жалба от А. е частично допустима. По отношение на обработените лични данни на съпругата на А., комисията е счела, че жалбата е недопустима, тъй като не е представено пълномощно. В останалата част комисията е взела решение за допустимост на подадената жалба и разглеждането ѝ по същество в открито съдебно заседание /препис-извлечение от протокол № 2/11.01.2017г. С писма изх. № П-387/19.01.2017 г., изх. № П-347/17.01.2017г., изх. № П-346/17.01.2017г. и изх. № П-345/17.01.2017 г. [фирма], Г. А., К. Б.- кмет на район „А.“ и И. П.- кмет на [община] са уведомени, че жалбата ще бъде разгледана по същество на открито заседание на КЗЛД на 01.02.2017 г. от 13.00 часа, както и че същите са конституирани като страни в административното производство. С писмо вх. № П-999/15.02.2017г. [фирма] е представило пред КЗЛД становище по жалбата, в което декларират, че не са получавали цитираните в жалбата заповеди от кмета на район „А.“, [община].

Жалбата е разгледана на проведеното на 15.02.2017 г. в хода на заседанието КЗЛД е допуснала до разпит един свидетел – О. О., за установяване на обстоятелството, че на таблото, в сградата на кметство „А.“, [община] са били поставени цитираните в жалбата констативни актове №4 и №5 от 26.02.2016г. с данните на А.. На заседанието е взето решение, с четирима члена „за“ и нула „против“, за оставяне жалбата без уважение, като неоснователна. С решение № Ж-395/27.03.2017 г. КЗЛД е отхвърлила като неоснователна жалба с рег. № Ж-395/17.09.2016 г., подадена от Г. А. срещу кмета на район „А.“, поради липса на доказателства за нарушаване на правата на жалбоподателя от ответната страна посредством разпространяване на личните данни, както и предоставяне на трето лице - [фирма] на заповедите на кмета на района. В мотивите си КЗЛД е приела, че в процесния случай твърденията на А. за неправомерно обработване, в хипотеза на разпространение, на личните му данни до неограничен кръг лица са недоказани, тъй като свидетелските показания не кореспондират със събраните по делото писмени доказателства, както и с изложените от страните твърдения. Комисията е приела, че от събраните писмени и гласни доказателства, не се установява твърдяното нарушение. Решението е подписано от всички членове на Комисията.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД. Видно от приложената по делото обратна разписка жалбоподателят е бил уведомен на 31.03.2017 г. за оспорения административен акт, като жалбата му срещу акта, съгласно поставен вх. № 28396/07.11.2016 г., е подадена по пощата до КЗЛД на 18.04.2017 г. Срокът за обжалване на процесното решение изтича на 14.04.2017г. (петък), който обаче е неприсъствен ден, поради отбелязването на В. празници, следователно в случая е спазен 14 дневния срок

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл.6, ал.1 ЗЗЛА, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл.10, ал.1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с

които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл.38 ЗЗЛД/ и отделно на нейните членове /чл.12 вр. чл.43 ЗЗЛД/. Съгласно чл.7, ал.1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове като според чл.9, ал.3ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 11.01.2017г., на което са присъствали председателя и тримата членове, с мнозинство от четири гласа като същите са подписали оспорения акт /чл.7, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.4, ал.1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

На трето място, съдът счита, че не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на жалба с вх. рег. № Ж-395/17.09.2016г. срещу кмета на район „А.“, [община]. С решение от проведено заседание, обективирано в протокол № 2/11.01.2017г, се обявява жалбата за допустима, конституирани са страните в производството и е предвидено разглеждането на спора по същество. Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на КЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

Приложените по делото препис-извлечения на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 11.02.2017г. и 15.02.2017г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, не/явилите се заинтересовани лица, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. Решение № Ж-395/27.03.2017г. на КЗЛД, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 15.02.2017г. За да отхвърли жалбата на А. КЗЛД се е позовала на липсата на ангажирани доказателства за твърдяното нарушение, поради което жалбата е оставена без уважение. Поради това и не са наложени предвидените в закона санкции. Тук следва да се посочи, че е недопустимо искането на процесуалния представител на А. съдът да наложи на кмета на район „А.“, [община] предвидената в ЗЗЛД санкция. Съдът не разполага с такова правомощие. Съгласно чл. 42 от ЗЗЛД и във връзка с гореизложеното с такова правомощие разполага КЗЛД в случаите, когато

установи съответно нарушение на разпоредбите на ЗЗЛД. След като не е установила такова нарушение, съответно комисията не е наложила и санкция, като законосъобразността ѝ на това решение ще бъде оценена в производството по оспорването на решението ѝ, което е предмет и на настоящото дело. За съда обаче не съществува самостоятелно правомощие да наложи посочената санкция. В конкретния случай е прието, че твърденията в жалбата на А. не са доказани, поради което същата е оставена без уважение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административния орган не е изпълнил задължението си, регламентирано в чл.9, ал.1 и ал.2 и чл.36 АПК да събере всички доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, което и административният орган е сторил. На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени и гласни доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата на К. А. твърдения. Свидетелските показания дадени в административното производство, настоящата инстанция намира за непълни, неточни и уклончиви, тъй като от тях не може да се установи по безспорен начин наименованието на поставените на таблото документи, нито вида и обема на съдържащите се в тях данни, както и точна дата на която свидетелят е посетил сградата на кметството на район „А.“, поради което правилно не са кредитирани от КЗЛД. От същите не може да се установи или докаже твърдяното от жалбоподателя обстоятелство, че констативен акт №4/26.02.2016г. и Констативен акт №5/26.02.2016г. са били поставени на таблото за публични съобщения, без да бъдат заличени, съдържащите се в тях лични данни и по този начин са станали достояние на неограничен кръг лица. Следва да има предвид, разпоредбата на чл.170, ал.1 АПК, според която административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Доколкото обаче в случая се касае за отрицателен факт – липсата на основание за обработване на лични данни е отрицателен факт, върху административния орган не пада доказателствена тежест, тъй като би се стигнало до доказване на отрицателни факти, което е недопустимо. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя не се споделят от съда, който ги намира за неоснователни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото жалбоподателят не доказва съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

На следващо място, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че относно предоставянето на личните данни на А. на трети лица, в мотивите на решението е възприета изцяло тезата на администратора на лични данни, без да са посочени конкретни доказателства. Настоящият състав намира, че от събраните по делото доказателства не се установява кмета на район „А.“, [община] да е предоставила лични данни на жалбоподателя на трети лица. Видно от събраните доказателства в хода на административното производство от представеното обяснение от [фирма] отрича да е получавало лични данни на жалбоподателя. В становището на Б., същата отрича да е предоставяла оригинал или копие на Заповед № КС-16 от 09.03.2016г. и

Заповед №КС-17 от 01.04.2016г., съдържащи личните данни на А. на дружеството. По проведеното административно производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че именно кмета на район „А.“, [община] е използвал неправомерно или е разпространил личните му данни на трети лица. По правилата за разпределение на доказателствената тежест в тежест на жалбоподателя е да установи фактите и обстоятелствата, които твърди, а съответно отрицателни факти не се доказват. В случая кмета на район „А.“, [община] отрича да е предоставяла данните, а А. не е ангажирал доказателства в подкрепа на това твърдение. В тази връзка е законосъобразен изводът на Комисията за недоказаност на жалбата.

С оглед установените по делото обстоятелства настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите, направени от административния орган в хода на производството и изложени в мотивите на оспорения акт. В производството пред съда не бяха ангажирани доказателства, от които да може да бъде направен извод, че личните данни на А. са обработени неправомерно и са станали достояние на неограничен кръг лица. Оспореното решение е издадено от КЗЛД в рамките на предоставената ѝ от закона компетентност, при изяснени всички релевантни към спора обстоятелства.

В допълнение, настоящата инстанция намира, че дори да се докажат твърденията на жалбоподателя за разпространение на личните му данни – три имена, ЕГН, адрес и номер на документ за собственост, решението на КЗЛД е правилно като краен резултат, по следните съображения:

Не е спорно по делото, че кмета на район „А.“ е администратор на лични данни по см. на чл.3, ал.1 ЗЗЛД и в това си качество дружеството е обработвало лични данни на жалбоподателя във връзка започнало административно производство по реда на Закона за устройство на територията /ЗУТ/ по премахване на преместваем обект.

Спорът между страните се състои в това, дали кмета на район „А.“, [община] е обработил неправомерно личните данни на жалбоподателя, за което той не е давал съгласие и дали това обработване е законосъобразно.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД, лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Безспорно трите имена, ЕГН, домашен адрес и документ за собственост на недвижим имот представляват "лични данни" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД.

По смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД "Обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. Безспорно в настоящия случай е налице хипотеза на разкриване на лични данни чрез разпространяването им на табло за публични съобщения в сградата на кметството на район А., [община]. Но не всяко "обработване на лични данни" съставлява нарушение на Закона, а само онова, което противоречи на чл. 4, ал. 1, т. 1-7 от ЗЗЛД. Съгласно цитираната разпоредба "обработването на лични данни" е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е

необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Съгласно разпоредбата на чл. 57а, ал. 1 от ЗУТ обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 се премахват, когато: 1. са поставени без разрешение или в противоречие с издаденото разрешение; 2. са поставени в чужд имот без правно основание или правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало; 3. не отговарят на правилата и нормативите за устройство на територията; 4. не отговарят на изискванията по чл. 169, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 и ал. 3, т. 1; 5. представляват реклама, забранена със закон; 6. срокът на разрешението за поставяне е изтекъл; 7. не отговарят на други изисквания, определени с наредбата по чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. А по силата на ал. 2 обстоятелствата по ал. 1 се установяват с констативен акт, съставен от кмета на общината (района) или упълномощено от него длъжностно лице в 7-дневен срок от констатиране на нарушението. Констативният акт се връчва на собствениците на обектите по ал. 1, които могат да направят възражения в тридневен срок от връчването му. В конкретния случай констативен акт № 4 и № 5 са съставени в присъствието на А., който обаче е отказал да ги получи, поради което служителите на кметство район „А.“ са поставили КА на таблото за съобщения. Предоставянето на личните данни на А. е необходимо във връзка с установено задължение на кмета на общината (района) да връчи актовете на собствениците на незаконните строежи.

Ето защо настоящата инстанция счита, че обработването на информацията, отнасяща се до личните данни на А. е било необходимо с оглед предвиденото в ЗУТ задължение за връчване на КА и упражняване на правомощия на кмета на район „А.“. Предоставянето на информацията е било необходимо и с оглед реализиране на законните интереси на [община] т. е. в конкретния случай обработването на личните данни е допустимо, тъй като попада в хипотезите на чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 7 от Закона. При обработването на личните данни са спазени и изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Данните са обработени добросъвестно, за точно определена цел - изпълнение на нормативно установено задължение след влязъл в сила съдебен акт, без да надхвърлят условията за постигане на тези цел.

Обстоятелството, че данните са обработени без съгласието на лицата, за които се отнасят, също не налага извод за незаконосъобразни действия на администратора. Изричното съгласие на лицето, чиито данни се обработват, е една от предпоставките, посочени в чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, а наличието само на едно от изброените в текста на чл. 4, ал. 1, т. 1 до т. 7 условия, е достатъчно да обоснове допустимост на обработването на личните данни. В случая данните са обработени на основание чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ЗЗЛД.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и своевременно направеното искане, жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 150.00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. Размерът на дължимото се юрисконсултско възнаграждение се определя по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като се отчита вида на делото, участието на процесуалния представител в производството в две съдебни заседания.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 52-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К. А. срещу Решение № Ж-395/2016г. от 27.03.2017г. на Комисията за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. К. А., да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ сумата в размер на 150.00 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: